

þú segi yður nú í trúu-
gi óvinur, sem var að
eralds Jég kæri mig
ta, og jeg er líka viss
agna ekki um að spyrja
var allra mesta præl-
þær kringumstæður
að gera hann að slíku
izkusamlega sagt, að
ptir hann.

ólk í veröldinni, og
af hinu allra kynleg-
ið margu undarlega
eiga eptir að komast
þá, en jeg byst ekki
neinu kynlegri ná-
llrar hamingju hefur
la mín ekki haft pau
ú á mennina. Það
álf, að góða fólkið
hið vonda, og það
þú jeg hef verið svo
gu fólki, nú í seinni
di, sem jeg, hion
að flyja burt frá.
a-blóð í mjer, sem
og ró í föðurlandi
damönnnum.

þú ekki gedjast að
fjekk af lífi hins
itja til borðs hjá
og heyra kirkju-
stu. Sannarlega,

sannarlega, og jeg tek það enn upp og segi, sannar-
lega fjell mjer það fjarska vel—fjell það svo vel, að
um stund gerði jeg mjer í hugarland, að jeg mundi
njóta þeirrar ánægju stöðugt framvegis, að flökkja-
maðurinn væri orðinn stöðugur borgari í landi sínu.
En þessi hugarburður varaði ekki lengi, þó jeg álfiti
að þjer smynduðu yður hið sama um tíma. En það
hefði aldrei blessast, kæra systir mín. Þó það hefði
verið mögulegt—og það var aldrei mögulegt, aldrei,
aldrei—þá hefði það ekki blessast. Jeg er ekki
einn af þeim mönnum, sem geta gert konu hamingju-
sama—aðra eins konu, líka!

Jeg vona, treysti og trúi því staðfastlega, að hún
verði hamingjusöm og sæl. Hún hefur fengið góðan
eiginmann með því, að giptast Gerald Aspen, því þó
hann sje ekki jafningi hennar—hvæða maður er
það?—þá er hann mjög virðingarverður maður,
mjög heiðarlegur, mjög tryggur, staðfastur, trúfast-
ur og ástríkur, ríkur af öllum þeim lyndiseinkunnum
og kostum, sem gera líf giptrar konu hamingjusamt.
Og að Fidelia verði hamingjusöm og sæl, er hin dýr-
mætasta ósk sem hið beyglaða hiarta mitt getur lát-
ið í ljósi. Jeg held að þjer hafði undrast dálítið yfir
því, að jeg skyldi bíta í London þangað til brúð-
kaup þeirra var um garð gengið. En hvers vegna
hefði jeg ekki átt að gera það—hvers vegna ekki?
Mjer þykir mjög vænt um þau bæði, og jeg hjálpaði
þeim báðum ofurlítið, og jeg er þannig gerður, að
jeg vil ekki skiljast við neitt mál fyr en það er al-
gerlega útkljáð. En þegar brúðkaupið var um garð
gengið, kærði jeg mig ekki um að dvelje mikið
lengur á gamla föðurlandinu; og þess vegna var það,
að þegar þjer hjelduð að jeg hefði farið til Brighton
til að hvíla mig og njóta sjóloptsins, þá var jeg á
fleygiferð yfir Evrópu á Austurlanda-braðlestinni.